

Sveriges Vedkommende, hvor det antages at følge af almindelige Retsgrundsætninger, at Rentepligten standser, naar Betalingen umuliggøres ved Fordringshaverens Vægning ved at modtage den eller ved lignende Forhold fra hans Side. Om Reglerne i det finske og svenske Udkast henvises til Bemærkningerne til § 55.

§ 7.

Et Gælds brev skal i Almindelighed betales i den Mønt, paa hvilken det lyder; men hvis denne ikke er gangbar paa Betalingsstedet, antages Skyldneren at være berettiget til at betale i Stedets Mønt. I Overensstemmelse hermed giver Reglen i Paragraffens 1ste Stykke i det nævnte Tilfælde Skyldneren Valget mellem at betale i Gælds brets Mønt og i Stedets Mønt. Den foreslaaede Affattelse er formentlig tydeligere end Formuleringen i Veksellovens § 41, der udtrykkelig kun siger, at Beløbet kan betales i Landets Mønt, medens det underforstaas, at en Veksler efter almindelige Regler skal betales i den paalydende Mønt. De 3 andre Udkast holder sig nærmere til Vekselloven; i den norske Tekst har man dog gjort Reglen klarere ved at indføje Ordet „isteden“. — Med Ordene „det Sted, hvor Betaling sker“, sigtes der til det faktiske Betalingssted.

Naar Betaling sker i en anden Mønt end Gælds brets, bliver Spørgsmaalet, hvorledes Omregningen skal ske, og navnlig, om Forfaldsdagens eller Betalingsdagens Værdi (Kurs) af den fremmede Mønt skal lægges til Grund. Dette sidste Spørgsmaal har ingen større Betydning, saafremt Betaling erlægges i rette Tid eller der ved Betaling efter Forfaldsdag ikke i Mellemtiden er sket nogen Kursændring. Men for det Tilfælde, at Værdien er blevet ændret, maa man have en saadan Regel, at ingen af Parterne paa den andens Bekostning kan spekulere i Kursfald eller -stigning. Hvad enten man lægger Forfaldsdagen eller Betalingsdagen til Grund, vil en Skyldner, der ogsaa efter Forfaldstid frit kan vælge, om han vil betale i Gælds brets Mønt eller i Stedets Mønt, ved Kurssvingninger kunne skaffe sig en Fordel paa For-

dringshaverens Bekostning ved at forhale Betalingen.

I Vekselloven er man — i Modsætning til den tidligere Veksellov — gaaet den Vej at lade Forfaldsdagen være afgørende, men saaledes at Skyldneren kun har Valgretten, hvis han betaler rettidig. I modsat Fald kan Fordringshaveren nægte ham at betale i Gælds brets Mønt og forlange Betaling i Landets Mønt efter Kursen paa Forfaldsdagen eller, hvis han foretrækker det, Kursen paa Betalingsdagen.

For Gælds brets Vedkommende har man — i Overensstemmelse med Vekselloven af 7. Maj 1880 § 35, jfr. § 36 — foreslaaet, at Betalingsdagen principielt skal være afgørende. Denne Regel var almindelig anerkendt i Praksis før Vekselloven af 1932 og følges vedblivende i Handelsforhold bortset fra Veksler og Checks. Saafremt Betaling ikke erlægges rettidig og Fordringshaveren lider Tab ved Kursfald i Gælds brets Mønt, skal han dog kunne faa Erstatning herfor. Det anerkendes ogsaa nu i Retspraksis, at der kan tilkendes Fordringshaveren saadan Erstatning.

Erstatningsreglen findes i Paragraffens 2det Stykke. Da det ikke er givet, at Fordringshaveren lider noget Tab, eller at dette netop svarer til Kursdifferencen, har man ikke opstillet en saa ubetinget Regel som den i Vekselloven fastsatte. For at faa en klar og let anvendelig Regel, der fritager Fordringshaveren for Vanskeligheder ved at skaffe Bevis for Tabet og dets Størrelse, har man dog ment at burde opstille en Formodningsregel om, at Fordringshaveren har lidt et til Kursforskellen svarende Tab. Naar det i saa Henseende foreslaas, at Erstatningskravet skal kunne opfyldes ved, at Fordringshaveren kan „kræve Betaling“ i Stedets Mønt efter Forfaldsdagens Kurs, er denne Affattelse valgt for at gøre det klart, at Erstatningen behandles som en Del af selve Gælds brets kravet, hvilket f. Eks. kan spille en Rolle med Hensyn til Modregning. Som nævnt opstilles der kun en Formodning, som eventuelt kan afkræftes af Skyldneren, i hvilken Henseende det f. Eks. kan have Betydning, at Fordrings-